

JUMAL ON ARMASTUS

Jutluseseeria Kolgatal
„Kristlik elu pooltõdede maailmas“

(1Jh kirja põhjal)

7/9

Kristliku elu üheks domineerivaks tunnuseks peab olema armastus. Kuna aga reaalne armastamine on meie jaoks niivõrd ebatavaline, siis on vaja Pühakirjas käske ja manitsusi, et seda ikka edasi teha. Maailm võib armastuse ja armastamise aga niivõrd pea peale keerata ja ajada ka kristliku koguduse täiesti sassi.

Usuelus üldiselt on meil oht kalduda sellise iseka armastuse poole. Isekas armastus on suhtumine, kus käitutakse hästi ainult selle eesmärgiga, et saada teiste käest midagi, ega arvestata Jumala tahtega.

1Jh 4:7-21. Selles tekstis tuleb välja paar olulist mõtet.

1

Ilma Jumalata pole võimalik armastada (1Jh 4:7-8).

Kristlaste puhul peaks tõdema, et kui anda mingi üldine hinnang, siis on nad armastavad. See on see reaalsus, mida Jumala Vaim teeb.

Armastus algab Jumalast ja Tema tehtud tööst ning ilma Jumalata ei saa olla meie elu domineerivaks tunnuseks armastus. (1Jh 4:10)

2

Armastuse motiiv on Jumala armastus meie vastu (1Jh 4:11).

Sama müte on ka Paulusel Rooma kirjas (Rm 12:1).

Jumal tõeliselt ja realselt armastab oma lapsi. Jah, ka tema lapsed teevad vahel pattu ja igaüks peab millegagi võitlema, aga Jumal on meie poolt. Jumal kannab läbi.

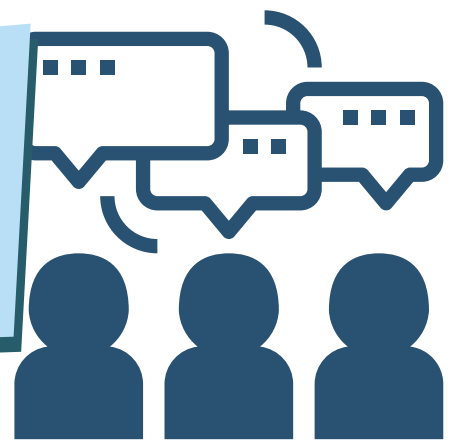
3

Armasta oma venda ja õde (1Jh 4:21)!

Armasta andvalt, sea teised endast ettepoole, arvesta nendega, hooli neist, ole kaastundlik, sest sa ei tea millest keegi läbi on läinud ja ole kannatlik. Armasta, sest Jumal on armastus!

Aruteluks

Kirjelda mis moodi võib armastus olla isekas?

Loe 1Kr 13:13. Paulus nimetab armastuse kõige olulisemaks. Miks?

Kas sinu elus on olnud hetki, kus Jumala armastus on motiveerinud edasi liikuma? Jaga sellest.

Isegi kui sinu usukaaslased eksivad sinu vastu, teevad oma elus pattu, komistavad jne, siis sinu kohustus ei ole neid hukka mõista, neile moraali lugema hakata, vaid lihtsalt armastada. Kui inimene pärast pattu meelt parandab, siis seda enam tuleks teda armastada ja Jumalat tänada, sest ka see on Jumala töö kui me oleme meeleparanduses.

Kas liigne armulikkus ja armastus võib kuidagi vähendada patu tõsidust ja muuta inimesi laisemaks Jumala järgimisel? Miks või miks mitte?

Too mõned praktilised näited Piibellikust ligimesearmastuses.

Peetrus ütleb: “Armastus katab kinni pattude hulgad.” Kuidas saame armastada ja aidata neid, kes on koguduses mingeid suuri vigu teinud?